

הילה להב

אפור

מישהו נָחַרד
כְּשֶׁאֲתָה כְּבֵה לְאֲשֶׁמֶרֶת
אֲחֵרוֹנָה, לֹבֵשׁ
אֶת עוֹרָךְ
מִתְעוֹרָר

אֲנִי קָמָה בְּלִי
חֲסוֹת שֶׁל אֹר
לְעִמְעֵם אֶת הַמְּרֹאוֹת
אֶל מִי אֲנִי כּוֹתֶכֶת בְּשֶׁפֶה הַזֹּאת:
יִשְׁנוּ הָאֹר, אֲכַל

בְּכָל-זֹאת הַמְּרֹאוֹת:
אֲנִי הִצְבוּעָה בְּאֶפֶר

הַכְּחֹלְחֹל, הָעוֹר עֲכָשׁוּ
בְּלִתִּי נֹסֶכֶל
מְכַל הַשְּׁעוֹת
אֲנִי מְכַרְחָה
לְהַתְּלִבֵּשׁ תַּחְתּוֹי
שְׂכָבוֹת
שֶׁלֹּא יִגַּע עִירִם הַדָּם
בְּנִיר –

אֵינְנִי מְסַפֶּרֶת לְאִישׁ
הָעוֹר בְּלִילָה מִתְּהַפֵּף אֲכַל אוֹלֵי בְּתוֹךְ שְׁנָתוֹ

(שאינו שומע את שפתך)

איננו)

חצי הרוח בפנים, ומכל השעות

עכשו קם החשך

על העור; חצי הרוח ביללתה

ובכך נראים סורגי חלון בעד האור

כה

הנאווה סמיכה מן הדם והקנאה:

אם תרשה לי אלבש את עורך ואצא. למעשה

אני קפואה בסערה שאיננה על פי

מדתי. אינני קפואה: אני נקרשת

בשעה שיכלתי לנשב אני מנגנת את

מה שיכלתי לנשם. ולא בגלל הנאווה ולא

על פני ההזיה אני מבכרת את הבדידות הנפערת הזאת כי אם

מפני האיש הכן, הפשוט, הנלעג, השנוא על עצמו שרציתי

להיות